Isten egy hirdetésben mutatta meg, hol a helyem

Remélem, hogy vissza tudom adni azt a lelkesedést és hiteles szolgálatkészséget, alázatot, amelyet Kövér Imre a szolgálatával kapcsolatban az interjú folyamán végig sugárzott magából. Mosolyával, lelkesedésével a diakóniai szolgálat reklámarcának választhatnánk, hogy a fiatalok körében is népszerűsítse az önkéntesség örömét, amit számos alkalommal meg is tett már, mint a Fészek Fogyatékosok Református Ápoló Gondozó Otthonának intézményvezetője és az Együtt Egymásért rendezvény ötletgazdája. Szolgálata elismeréseként a Zsinattól Juhász Zsófia Díjban részesült.

Mit jelent Ön számára a Juhász Zsófia Díj, mint szolgálatának elismerése?

Minden elismerés jól esik az embernek, amellett, hogy tudjuk, minden Isten kezében van és tőle kapjuk az erőt a feladatok elvégzéséhez. Istennek adhatunk hálát, hogy egy ilyen embert is, mint Kövér Imre tud használni. A feleségem is segítségemre volt. Vele karöltve szolgálunk évtizedek óta. Tehát továbbítanám Isten felé a köszönetet, valamint feleségem felé is.

Mi motiválta Önt abban, hogy diakónusként szolgáljon és fogyatékos fiatalokon segítsen?

A Bibliában olvassuk a bethesdai beteg történetét. A bethesdai beteg mellett megállt Jézus és azt kérdezte: „akarsz-e meggyógyulni?" Az én életutam is ott kezdődött, hogy Jézus megállt mellettem és ezt megkérdezte. Mindez Hajdúböszörményben történt, tizenhét éves koromban. A megtérésem után Isten problémámmá tette, hogy valóban a helyemen vagyok-e, biztos, hogy azt teszem-e, amit Ő rám bízott? Akkor éppen szakmunkásként dolgoztam. Évek teltek el, naponként imádkoztam az útmutatásért. Majd 1975-ben a Reformátusok Lapja hátulján hirdetést láttam, azzal kapcsolatban, hogy Sajósenyén munkatársakat keresnek. Ezen írás révén döntöttem el, hogy a sajósenyei intézményben fogok szolgálni.
Ifjú koromban a barátokkal gyakran mentünk Sajósenyére Hajdúböszörményből kerépkárral, tehát ismertem az otthon életét. Az újsághirdetés kapcsán vált világossá számomra, hogy mit vár tőlem az Úr.

Azóta segít fogyatékos fiataloknak?

Rögtön mélyvízbe kerültem. 1975-től mindenesként szolgáltam a lakók között. Különösen szerény körülmények voltak az intézményben, reggeltől estig tettük a dolgunkat a lakók testi és lelki szükségleteire figyelve.
Bár nagyon szegényes körülmények uralkodtak az otthonban, mégis nagyon nagy örömmel gondolok vissza arra az időszakra, hiszen nagyon sokat énekeltünk, gitározunk, tangóharmónikával dicsértük a Jóistent, akinek mindig gondja volt ránk.

Azáltal, hogy a környékbeli fiatalokat annak idején behívta az otthonba és bevonta őket a szolgálatba lerombolta a fogyatékos és az egészséges fiatalok között húzódó falat. Mi motiválta Önt ebben?

A családi kötelékből való kiszakadás nem volt könnyű, de még nehezebb volt az ifjúság köreiből kiszakadni tizenhét évesen. Élő, pezsgő ifjúsági életből jöttem el annak idején és nagyon kerestem egy ifjúsági gyülekezetet. Amikor módom volt elmentem egy-egy ifjúsági alkalomra, a harmadik ifi után már ők is eljöttek hozzánk, hiszen megfogta őket, hogy elragadtatással beszéltem az

intézményről és az ott lakókról. Kíváncsiak lettek, hogy miért van ez. Ma is nagy kör vesz körül bennünket, akik imádságban és munkával is segédkeznek és teszik az Istentől rájuk bízott feladatokat.

Ma nehezebb a fiatalokat bevonni a szolgálatba, mint annak idején?

Úgy gondolom, valószínűleg nehezebb őket bevonni, mert sokkal több a kínálat és nagy szerepet tölt be az életünkben a kényelem kérdése. Önkritikusnak is kell lennünk. A fogyatékosok világa szomorúnak tűnhet, hiszen ők nem nagyon tudnak magukkal mit kezdeni. Nekünk kell feldobni a helyzetet, és ha eljön egy közösség hozzánk, akár egy ifjúsági közösség, fontos beszélni nekik az intézmény életéről és a diakóniai szolgálat szépségéről, másrészt megmutatni azt a pezsgő életet, ami az otthonban van. Nem a szomorúságról szól a fogyatékosok világa, legalábbis mi arra törekszünk, hogy ne erről szóljon!

Kétévente rendeznek egy fesztivált, amely szintén a fogyatékos és az egészséges emberek közötti határokat bontja le, illetve a segítségnyújtást népszerűsíti.

Az Együtt Egymásért nevet viseli ez a rendezvén. A fesztivál jellegű alkalom fogyatékosok és épek találkozója, amelyet 2003 óta szervezünk. Legközelebb május végén fogjuk megrendezni. Nagyon nagy érdeklődés van a rendezvényre, nemcsak református, hanem más felekezetű és fenntartású intézmények és nem egyházi otthonok részéről is. A rendezvény két napig tart, dús és sokszínű programokkal teli, ingyenes esemény. Ilyenkor elsősorban a fogyatékos embereké a színpad, azon kívül más előadók is vannak, illetve koncert és lézer show is. Meg akarjuk mutatni, hogy fogyatékosan is lehet boldog életet élni. Ezen rendezvény keretein belül jótékony célú megmozdulásokat is szervezünk. Sajósenyén már szép épület együttes jött létre, nem szeretnénk feltenni a lábunkat, hanem gyűjtést rendezünk olyan intézmények részére, amelyek nehezen tartják fenn magukat.

Mi a titok, hogy ilyen sugárzó, miközben nehézségek, jogszabályi kötöttségek által nehezített munkát végez?

Isten újra és újra bizonyossá tesz engem arról, hogy nekem itt van a helyem. Voltak kihívások más irányba, de Isten abban adott nyugalmat, hogy a fogyatékosok mellett maradjak. Nagyon sokat jelent, hogy tudom: a helyemen vagyok. A naponkénti kapcsolat Istennel szintén erőt ad. Látnunk kell, hogy az életünket ajándékba kaptuk és nem pazarolhatjuk el a napjainkat, éveinket olyan módon, hogy csak panaszkodunk, sopánkodunk. Felül kell kerekednünk a nehézségeken, és abból gazdálkodnunk, amink éppen van. Hatékonyan kell a keresztyén életünket élni, elfogadni és Isten megadja, amire szükségünk van!

Oláh Nikoletta